

Meidän perhe on asunut Espoossa kohta kaksikymmentä vuotta. Olemme hakeneet sinä aikana neljä kertaa rakennuslupaa. Ensimmäinen pientalomme nousi ihan uudelle alueelle Gumböleen. Siinä samalla saimme seurata kokonaisen pientaloalueen syntyä vanhan Hirvisuon kylkeen.

Seuraava lupa haettiin ikivanhan purkukuntoisen hirsitalon remonttiin. Kun perhe kasvoi, niin taloa piti laajentaa, ja taas oltiin kaupungin lupainsinöörien puheilla. Espoossa rakentamisesta on tehnyt kohtuu byrokraattista, mutta hyvillä suunnitelmilla on aina selvitty. Samalla tietotaito on karttunut ja nykyään luen sujuvasti lupakuvia, sähkösuunnitelmia ja kaavakarttoja.

Nyt meillä on menossa se neljäs projekti. Kolmentoista vuoden urakka alkaa olla loppusuoralla, talo on remontoitu lattiasta kattoon ja pihalle on noussut sauna ja saunatupa. Meitä ohjaa rakentamisessa ajatus ekologisuudesta. Käytämme luonnonmateriaaleja ja kierrätystavaraa, vaalimme vanhaa. Tavaraa työmaalle on haalittu milloin mistäkin. Monesta espoolaisestakin purkutalosta on meille muuttanut porakiviä, ovia, puu-uunin osia ja ikkunoita.

Kuntapolitiikassa olen ihan noviisi ja keltanokka. Ajattelen kuitenkin, että rakentamisessa ja kuntapolitiikassa on paljon samaa. Pitää sietää keskeneräisyyttä, pystyä yhteistyöhön ja neuvotteluihin työmaalla joskus nopeastikin vaihtuvien tekijöiden ja tilanteiden kanssa. Vaihtaa suunnitelmia lennosta, kun alkuperäinen osoittautuu mahdottomaksi. Ennen kaikkea olla avoin ja kestää sitä, että näköala valmiista on usein sumussa tai aikataulut venyvät.

Minua on kaiken keskeneräisyyden keskellä kantanut se, että minulla on kyky nähdä projektit valmiina. Osaan fiilistellä sillä, miltä tuntuu, kun sauna lämpiää ja siellä on maailman kauneimmat lauteet tai näen miltä keskeneräisen kuistin värimaailma näyttää maalattuna, vaikka juuri silloin sisällä olisikin vain kallioon asti kaivettu kuoppa ja matkaa valmiiseen kuukausia. Ehkä siksi olen sietänyt viimeiset seitsemäntoista vuotta elämistä rakennustyömaalla ja sujuvasti hypännyt yli listapinojen tai lattialla pörisevän kompuran. Tiedän, että kun tekee ja toimii, syntyy valmista. Hitaasti, mutta varmasti. Toki ilman aktiivista ja aikaan saavaa puolisoani tähän en olisi yksin pystynyt. Olemme hyvää tiimi.

Päämäärätietoisuus ja aktiivisuus asioiden hoitamisessa on vahvuuteni. Ajattelen, että kuntapoliitikkona minä olisin yhteistyökyinen kumppani ja tekijä. Osaan pysähtyä kuuntelemaan ja kuulemaan, mutta myös tarvittaessa innostun, vision, teen ja toteutan. En pelkää tarttua työhön, kääriä hihojani ja laittaa käsiäni saveen! Rakennusprojektien keskellä eläminen on opettanut, että jokainen osaa

ja oppi, kun yrittää. Poliitikot ovat tulevaisuuden rakentajia. Haluan rakentaa omalta osaltani parempaa espoolaista arkea ja toimia yhteisen hyvän eteen. Siksi olen ehdolla.